

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani) O. Țurcan
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) I. Cimpoi, I. Secrieru, A. Danilov

Î N C H E I E R E

23 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curtii Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Ala Cobăneanu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Artur Lungu în
interesele Societății cu Răspundere Limitată „Mustang-TR,,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu
Răspundere Limitată „Frigotransport” împotriva Societății cu Răspundere Limitată
„Mustang-TR” privind încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curtii de Apel Chișinău din 12 decembrie 2017, prin care a
fost admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Frigotransport”,
s-a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 23 iunie 2017 și s-a emis
o hotărâre nouă de admitere a cererii de chemare în judecată înaintată de Societatea
cu Răspundere Limitată „Frigotransport”,

c o n s t a t ă :

La 24 august 2016, Societatea cu Răspundere Limitată „Frigotransport” s-a
adresat în instanța de judecată, cu cerere de chemare în judecată împotriva Societății
cu Răspundere Limitată „Mustang-TR” solicitând încasarea sumei de 31180,94 lei cu
titlu de datorie, 2685,83 lei cu titlu de dobânda de întârziere, 950 dolari SUA ca
urmare a excesului de staționare a transportului și 1579,71 lei cu titlu de cheltuieli de
judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată a menționat că în temeiul
contractului nr.T-GI-25 din 25 decembrie 2015, Societatea cu Răspundere Limitată
„Frigotransport” s-a obligat să presteze Societății cu Răspundere Limitată „Mustang-
TR” servicii de transport internațional auto a încărcăturii/mărfii în mărime de
31180,94 lei.

La rândul său, Societatea cu Răspundere Limitată „Mustang-TR” s-a obligat să
achite prețul și modalitatea de plată în termenul stabilit de părțile contractuale.

Reclamantul relatează că potrivit prevederilor contractuale, părțile au stabilit de
comun acord că în cazul staționării camionului în exces din vina expeditorului, acesta

din urmă se obligă să achite transportatorului excesul de nefuncționare în sumă de 50 dolari SUA, pentru fiecare zi de staționare.

Potrivit actului de staționare forțată din 22 ianuarie 2016, excesul de staționare constituie suma de 950 dolari SUA (50 dolari SUA *19 zile).

Reclamantul notează că în termenul stabilit, Societatea cu Răspundere Limitată „Mustang-TR” nu și-a onorat obligațiunile de plată și astfel s-a format o datorie în mărime de 31180 de lei.

Pîrîtul nu dorește achitarea datoriei existente și astfel, la 18 februarie 2016 a expediat o somație cu solicitarea achitării datoriei într-un termen rezonabil, fiind recepționată, nu i-a dat curs. Precizează că din cauza neachitării datoriei pârâtul trebuie să-i achite și o dobândă de întârziere calculată în conformitate cu art. 619 alin.2) Cod civil, în sumă de 2685,83 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 23 iunie 2017, cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Frigotransport”, a fost respinsă.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 15 iulie 2017, Societatea cu Răspundere Limitată „Frigotransport” a declarat apel împotriva hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 23 iunie 2017, solicitând, admiterea apelului, casarea hotărârii menționate și emiterea unei decizii noi de admitere a cererii de chemare în judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2017, s-a admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Frigotransport”, s-a casat hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 23 iunie 2017 și s-a pronunțat o hotărâre nouă prin care:

Cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Frigotransport” s-a admis.

S-a încasat din contul Societății cu Răspundere Limitată „Mustang-TR” suma de 31180,94 lei cu titlu de datorie, 2685,83 lei cu titlu de dobânda de întârziere, 950 dolari SUA, conform cursului BNM la data executării hotărârii, cu titlu de penalitate pentru excesul de staționare a transportului și 1579,71 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că potrivit actului privind staționarea forțată a autovehiculului din 22 ianuarie 2016, semnat de către șofer, director, directorului adjunct și contabilul șef al Societății cu Răspundere Limitată „Frigotransport”, pe care este aplicată ștampila Societății cu Răspundere Limitată „Mesta Marmura și Travertin”, România și o semnătură sub mențiunea referitoare la faptul că devamarea mărfii a avut loc la 23 decembrie 2015, iar descărcarea acesteia s-a realizat la 22 ianuarie 2016, temeiul indicat pentru staționarea transportului fiind expusă lipsa plății la descărcarea camionului.

Referitor la pretenția privind încasarea sumei de 950 dolari SUA, ca urmare a excesului de staționare a transportului, instanța de apel a reținut că în temeiul pct.20 al contractului, în cazul staționării autovehiculului supra perioadei stabilite de părți pentru descărcarea acestuia (72 de ore de la prezentare), intimatul și-a asumat obligația de a achita câte 50 dolari SUA, pentru fiecare zi lucrătoare de staționarea a autovehiculului.

Staționarea nenormativă a autovehiculului a durat 19 zile lucrătoare, și astfel,

Societatea cu Răspundere Limitată „Mustang-TR” urmează să achite o penalitate în mărime de 50 dolari SUA, pentru fiecare zi de staționare extra-normativă a autovehiculului, ceea ce constituie suma de 950 dolari SUA, pentru 19 zile lucrătoare de staționare.

La 26 martie 2018, avocatul Artur Lungu acționând în interesele Societății cu Răspundere Limitată „Mustang-TR,, a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 23 iunie 2017.

În motivare, a indicat că decizia instanței de apel este neîntemeiată, instanța a apreciat arbitrat probele prezentate, eronat a interpretat legea materială.

Concluziile instanței de apel vin în contradicție cu prevederile contractului de transport încheiat între părți.

Recurentul relatează că achitarea urma să aibă loc până la descărcare, iar descărcarea urma să aibă loc în coordonare cu întreprinderea expeditor, ceea ce la caz nu s-a întâmplat, iar descărcarea a avut loc peste 19 zile din cauza lipsei plății la descărcarea camionului.

Societatea cu Răspundere Limitată „Mustang-TR,, susține că la materialele dosarului nu a fost anexat nici un înscris eliberat de firma expeditoare cu privire la permisiunea descărcării în lipsa achitării la descărcare, iar acest fapt eliberează de răspundere pe firma expeditoare.

În opinia recurentului, instanța de apel neîntemeiat a casat hotărârea primei instanțe.

La caz, nu sunt aplicabile prevederile art. 1001 alin.3) Cod civil, deoarece marfa a fost livrată destinatarului și nu unui terț, în condițiile excesului de staționare, provocat de lipsa achitării în termen a plății pentru serviciile de transport. Iar descărcarea după 19 zile de staționare, în lipsa unei permisiuni scrise din partea expeditorului presupune în baza practicilor și uzanțelor că achitarea a avut loc.

A exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel, pe care o consideră neîntemeiată și emisă cu încălcarea normelor de drept material.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 12 decembrie 2017.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Prin scrisoarea de comunicare cu numărul de ieșire 18803, instanța de apel a expeditat participanților la proces copia deciziei motivate, la 26 decembrie 2017.

Recurentul susține că a recepționat-o la 23 ianuarie 2018 (f.d.100).

Recursul a fost declarat la 26 martie 2018, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor

invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încalcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9

octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de avocatul Artur Lungu în interesele Societății cu Răspundere Limitată „Mustang-TR,, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Artur Lungu în interesele Societății cu Răspundere Limitată „Mustang-TR,,.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Ala Cobăneanu

judecători

Luiza Gafton

Dumitru Mardari